

DONGÓVÁRI PÉTER

Volt egyszer egy pásztorfiú,
– Minek mondjam kétszer –
Szúnyogháti, prücsökházi,
Dongóvári Péter.

Legeltette a libákat
Zöldellő erdőbe...
Egyszer két nagy cserebogár
Zúg a levegőbe.

Kettő volt a cserebogár,
Rá is kiált kétszer,
Szúnyogháti, prücsökházi
Dongóvári Péter.

El is kapta kalapjával,
Le is borította,
Görbeszarvú kis ekébe
Mindjárt be is fogta.

Szántogatott a sánc partján,
Meg is fordult kétszer,
Szúnyogháti, prücsökházi,
Dongóvári Péter.

Bevetette kendermaggal,
Meg is nőtt a kender,
Font is mindjárt egy nagy ostort,
Nézze meg az ember!

Jaj, hogy örült az ostornak
Pattintott is kétszer,
Szúnyogháti, prücsökházi,
Dongóvári Péter.

Pattogása elhallatszott
Bergengóciába,
Mefogadta kocsisának
Az ország királya.

Rácsördített örömeben
Mindjárt hetvenhétzer
Szúnyogháti, prücsökházi,
Dongóvári Péter.